

THẬP NIÊN 70 TÔI LÀM TRÙM THIÊN HẠ

Sống Lại Vào Thập Niên 70, Tôi Làm Trùm Thiên Hạ

Zhihu

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Nữ Cường

Cuối những năm 70, đợt thanh niên trí thức cuối cùng phải về nông thôn, mà trong nhà chỉ có thể giữ lại một người.

Mẹ nói: “Em con từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, lại còn xinh xắn hơn, để nó sống ở thành phố sẽ an toàn hơn.”

Tôi vừa định lên tiếng thì em gái đã quỳ sụp xuống: “Chị học giỏi, ở lại thành phố sẽ có ích hơn! Để con đi đi mẹ!”

Em nhất quyết như vậy, mẹ không lay chuyển được nên đành chiều theo ý nó.

Khoảnh khắc bước lên tàu, em gái ngoảnh lại nhìn tôi, khóe môi cong lên: “Chị, kiếp này em cũng sẽ trở thành phu nhân của chủ tịch.”

Tôi biết nó đã trùng sinh, nhưng điều tôi không chắc... là liệu nó có dám chặt một ngón tay của mình hay không.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10 \[Hết\]](#)

Chương 1: Chương 1

Cuối những năm 70, đợt thanh niên trí thức cuối cùng phải về nông thôn, mà trong nhà chỉ có thể giữ lại một người.

Mẹ nói: “Em con từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, lại còn xinh xắn hơn, để nó sống ở thành phố sẽ an toàn hơn.”

Tôi vừa định lên tiếng thì em gái đã quỳ sụp xuống: “Chị học giỏi, ở lại thành phố sẽ có ích hơn! Để con đi đi mẹ!”

Em nhất quyết như vậy, mẹ không lay chuyển được nên đành chiều theo ý nó.

Khoảnh khắc bước lên tàu, em gái ngoảnh lại nhìn tôi, khóe môi cong lên: “Chị, kiếp này em cũng sẽ trở thành phu nhân của chủ tịch.”

Tôi biết nó đã tròng sinh, nhưng điều tôi không chắc... là liệu nó có dám chặt một ngón tay của mình hay không.

Cũng là con gái, nhưng từ nhỏ mẹ đã thiên vị em gái hơn tôi.

Có lẽ bởi vì tôi vừa biết cầm rìu chẻ củ từ bé, còn em thì phải mất ba ngày ba đêm mẹ mới sinh ra được, đúng là cục vàng cục bạc.

Từ nhỏ em đã ốm yếu, lại sinh vào mùa đông, mới ở cữ chưa bao lâu đã bệnh lên bệnh xuống mấy lần.

Còn tôi thì chẳng sao cả, chạy nhảy khắp nơi với lũ trẻ trong xóm... nghịch tuyết, nặn người tuyết, vui chơi thỏa thích.

Lớn hơn chút nữa, việc nặng việc nhẹ trong nhà đều đến tay tôi. Mới mười mấy tuổi, tôi đã theo ông Lưu chuyên g.i.ế.c heo ở đầu phố làm phụ việc, mỗi lần ông ấy chia cho ít huyết heo hay nội tạng thừa, mẹ lại bĩu môi: “Việc nhà thì không chịu làm, lại đi làm cho người ta, mang về toàn mấy thứ trời ơi đất hỡi!”

Tôi cười nói: “Con mà đem mấy thứ này qua nhà thím Vương, chắc thím phải thơm con mấy cái đấy! Sao mẹ lại chê?”

Mẹ lườm tôi: “Bà ta là dân quê, sao mà so với tao được! Mà đúng là giống hệt ông nội, chân quê đặc sệt! Nhìn lại xem có chỗ nào ra dáng con gái không?”

Mẹ là dân thành phố, mẹ kiêu kỳ, mẹ chỉ ăn ba rọi chứ không động đến thịt nạc.

Em gái giống mẹ, cũng yếu ớt, cũng kén chọn, mỗi lần đổ bệnh lại ngốn mất một nửa tiền lương của cha.

Thế nên mẹ cưng em hơn tôi cũng là lẽ đương nhiên.

Sau này, chính sách bắt buộc thanh niên trí thức phải về nông thôn được ban hành. Cha tôi bị điều đi tận vùng xa xôi của Quý Châu, còn trong nhà chỉ được phép giữ lại một đứa con.

Mẹ đã sớm quyết định người phải đi chính là tôi.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-1.html>.]

Nhưng để tỏ ra công bằng, bà vẫn gọi cả tôi và em gái lên trước mặt.

Mẹ ra vẻ “tốt bụng” dúm vào túi tôi một nắm kẹo mỡ lợn, tôi hiểu ý bà... kiếp trước tôi đã có thể liều mạng tạo ra con đường m.á.u giữa chốn nông thôn khắc nghiệt, cuối cùng trở thành phu nhân của chủ tịch, vậy thì kiếp này... chẳng phải tôi có thể trở thành chủ tịch chân chính luôn sao?

Thế nên, tôi không hề sợ về nông thôn.

Mẹ nói: “Trên quy định chỉ được giữ lại một đứa ở bên mẹ, mà cha tụi con thì lại đi xa như vậy... Em con từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, lại còn xinh xắn hơn, để lại thành phố cũng an toàn hơn.”

Tôi biết rõ đây không phải là lời thương lượng, mà là một quyết định đã được thông báo sẵn. Tôi còn chưa kịp trả lời, em gái bỗng quỳ sụp xuống:

“Mẹ! Chị học giỏi lại đảm đang, ở lại thành phố sẽ giúp ích được nhiều cho mẹ! Con nguyện ý về nông thôn! Mẹ, xin hãy để con đi!”

Tôi ngồi trên chiếc ghế trúc bên cạnh, lặng lẽ quan sát em gái.

Kiếp trước, nó từng khóc lóc suốt mấy ngày trước mặt mẹ, thậm chí còn giả bệnh chỉ để tránh phải về nông thôn. Vậy mà bây giờ lại tranh giành để đi?

Tôi chỉ suy nghĩ thoáng qua một chút rồi lập tức hiểu ra... Nó cũng sống lại rồi.

2

Ban đầu mẹ tôi không đồng ý để em gái xuống nông thôn, mặc cho nó khóc lóc thế nào cũng không chịu nhượng bộ.

Mãi đến khi nó cầm d.a.o kê lên cổ mình, mẹ tôi mới hoảng loạn mà gật đầu đồng ý.

Ôi dào, em gái tôi ấy à... từ nhỏ đã sợ đau, làm sao có gan tự làm mình bị thương thật chứ?

Màn kịch này kéo dài đến tận tối mới kết thúc, nguyên nhân không phải vì ai đã lay chuyển được ai, mà là vì mẹ tôi và em gái khóc mệt quá. Đến khi bụng réo ầm lên, hai người mới nhận ra cả ngày nay chẳng ai dọn cơm cho họ.

Mẹ gọi tôi vào, vừa thấy mặt đã mắng xối xả: “Tổng Nhân! Mà muốn c.h.ế.t đấy hả! Trời tối thế này rồi mà còn chưa nấu cơm?!”

Tôi thản nhiên đáp: “Con thấy hai người khóc thương tâm quá, chắc cũng không còn tâm trạng ăn uống nên con ăn trước rồi.”

“Trời ơi là trời! Tao sao lại đẻ ra cái đứa con trời đánh này chứ!” Mẹ tôi tức đến đập bàn, lớn tiếng trách móc, “Em mà sợ mà cực khổ tự nguyện đi về nông thôn, thế mà mà lại nhõn nhõn ăn uống chẳng đoái hoài gì đến mẹ với em gái!”

Mảng to như thế, xem ra chắc cũng chưa đói lắm đâu.

Tôi hồ hững đáp: “Con đâu có ép nó đi, con đi cũng được mà.”

Chẳng ngờ em gái tôi lập tức nhảy dựng lên, vội vàng hét lớn: “Mẹ! Con muốn về nông thôn! Con muốn đi!”

Chương 2: Chương 2

Cứ diễn kịch mãi trước mặt họ đúng là mất vui, tôi lười đôi co, bèn đi thẳng sang nhà thím Vương.

Chồng thím là chú Vương, là một thợ mộc giỏi, nghe nói vừa được tuyển đặc cách vào làm trong xưởng đóng tàu. Tôi muốn qua nhờ ông ấy chỉ cho ít kiến thức về gỗ.

Kiếp trước, chú Vương chính là một trong những người đầu tiên làm giàu bằng nghề kinh doanh gỗ, trở thành hộ gia đình triệu phú đầu tiên của huyện.

Ông ấy là người hiền lành và nhân hậu, lại có quan hệ rộng, nhưng sau này chẳng may mắc bệnh, gia đình mất đi trụ cột nên cuối cùng lụi bại ngay trong thời kỳ phát triển rực rỡ nhất.

Tôi ở nhà họ Vương hai ngày, mẹ tôi chẳng thèm đi tìm. Đến tận lúc em gái sắp lên đường, bà ta mới sai người đến gọi tôi về.

Mẹ tôi lục lọi hết những thứ tốt nhất trong nhà, tất cả đều dành cho em gái.

Trước lúc lên tàu, bà ta còn dặn dò hết lần này đến lần khác.

Tôi đứng bên cạnh, lạnh nhạt nhìn cảnh hai mẹ con họ tình thâm nghĩa trọng.

Đến lúc em gái bước lên tàu, nó quay lại nhìn tôi, khóe môi cong lên một nụ cười đắc ý:

“Chị à, kiếp này, em cũng muốn trở thành phu nhân của chủ tịch.”

Tôi chỉ gật đầu, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Từ đầu đến cuối, nét mặt tôi chẳng hề d.ã.o động.

Em gái thấy thế thì vừa ngạc nhiên, vừa có chút thương hại vừa nhìn tôi mà thở dài:

“Đúng là đồ ngu.”

Em gái tôi lúc nào cũng nghĩ tôi ngu ngốc, từ kiếp trước cho đến kiếp này.

Trong mắt nó, dù tôi có học giỏi cỡ nào thì cũng chỉ biết vùi đầu vào sách vở, chẳng có chút khôn ngoan nào cả. Với nó, tìm được một người đàn ông tốt để lấy chồng mới là điều quan trọng nhất.

Về sau, tôi bị đẩy về nông thôn, kết hôn với con trai trưởng thôn. Cũng may gặp đúng thời kỳ đổi mới, tôi dựa vào buôn bán từng bước phát triển, ngày càng kiếm được nhiều tiền, cuối cùng trở thành phu nhân của chủ tịch một công ty thực phẩm lớn.

Còn em gái tôi thì sao? Chồng nó mất việc, trong nhà chỉ có hai cô con gái, cuộc sống vô cùng khốn khổ.

Nó ganh tị vì tôi cưới được một vị chủ tịch, thế nên đã tẩm thuốc độc vào thịt hun khói rồi gửi đến cho tôi.

Nó chỉ thấy tôi sống trong nhung lụa, hào nhoáng, mà chẳng bao giờ nhìn thấy những khổ cực tôi từng trải qua.

Trong mỗi bước ngoặt của cuộc đời, có lần nào tôi không phải dùng hết dũng khí, thậm chí đánh đổi cả mạng sống để bước qua? [Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://www.caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-2.html>.]

Tôi biết nó cũng đã sống lại, nhưng điều tôi không chắc... là liệu nó có dám chặt một ngón tay của mình hay không.

Nhìn theo con tàu dần khuất xa, tôi chẳng buồn ngoái đầu lại, cứ thế rảo bước ra khỏi nhà ga.

4

Thành tích học tập của tôi ở trường khá tốt, nhưng mẹ lại chẳng hề có ý định để tôi tiếp tục học hành.

Bà ta nói: “Em mày xuống nông thôn rồi, mày phải tìm việc làm mà tự nuôi thân đi. Tiền cha mày gửi về có tí tẹo, nuôi hai người sao đủ? Em mày ở quê khổ cực, mày cũng phải san sẻ cho nó chút ít.”

Tôi gật đầu đồng ý: “Vâng.”

Mẹ lại nói tiếp: “Thế thì đừng có mơ mà học tiếp. Tao thấy mày cũng chẳng thi đậu trung cấp đâu.”

Thời bấy giờ, nếu thi đậu trung cấp là sẽ được phân công việc làm, nhưng mẹ tôi không muốn chờ đợi.

Tôi cũng gật đầu, chẳng buồn tranh cãi.

“Con sẽ học đại học phát thanh truyền hình, đào tạo nửa năm là có thể đi làm được rồi.” Tôi nói rõ dự định của mình.

Mẹ tôi lập tức trợn mắt: “Nửa năm?! Tao lấy đâu ra tiền nuôi mày lâu thế! Hôm qua, chú Lưu Đức có đến tìm tao, hỏi xem mày có đồng ý đính hôn với con trai ông không. Lễ cưới định sẵn rồi, sinh lễ là một nghìn tệ! Chốt xong chuyện này thì mày có thể về làm dâu nhà người ta rồi.”

Tôi nhìn mẹ như thể đang nhìn một con ngốc.

“Mẹ à, nếu mẹ rảnh rồi quá thì ra chợ mua hai con gà con về nuôi đi. Còn nếu mẹ thực sự thích con trai nhà đó thì cứ ly hôn với cha rồi đi mà cưới, dù sao bây giờ cũng là hôn nhân tự do rồi.”

“Đồ trời đánh! Sao tao lại đẻ ra đứa con cứng đầu như như mày vậy!”

Lời tôi nói khiến mẹ giận đến mức đập tay xuống giường thình thịch. Nhưng tôi lười đôi co với bà, bèn quay người đi thẳng đến nhà họ Lưu, cho thẳng con trai của chú Lưu Đức một trận đòn nhớ đời.

Lúc về nhà, tôi thấy đèn trong phòng mẹ vẫn sáng nên lên nhìn vào.

Mẹ đang ôm chặt cái hộp đựng tiền của bà... một cái hộp cũ kỹ đã rỉ sét, trên nắp có in một bông mẫu đơn lớn.

Chẳng mấy chốc nữa là Tết rồi, tôi đoán chỉ hai hôm nữa thôi, thế nào cũng có kẻ trộm mò đến lấy số tiền đó.

Mà nếu đã để trộm lấy, chi bằng tôi tự lấy còn hơn.

Đêm hôm đó, tôi lấy 50 tệ rồi bỏ đi.

Từ đằng xa, tôi thấy mẹ ngồi bệt dưới đất khóc lóc, miệng thì gào lên rằng từ nay sẽ đoạn tuyệt quan hệ với tôi.

Chương 3: Chương 3

5

Cầm số tiền đó, tôi đi đóng tiền thuê nhà, mua thêm sách vở.

Bây giờ nhà nước đang khuyến khích học đại học phát thanh truyền hình nên học phí được miễn giảm, tôi cũng đỡ lo phần nào.

Kiếp trước, tôi chưa từng có cơ hội học hành, giờ có cơ hội để bù đắp nên tất nhiên tôi phải cố gắng.

Tôi hiểu rất rõ rằng mẹ không đời nào là người tôi có thể trông cậy được.

Thế nên, bây giờ chưa phải lúc tốt nhất để thi đại học. Tôi vẫn còn trẻ, vẫn còn nhiều cơ hội.

Hiện tại, nhà nước đã bắt đầu cho phép dân thành phố tự kinh doanh nhỏ lẻ, thế nên tôi dùng số tiền còn lại, thuê một chỗ nhỏ ở thị trấn gần huyện để mở quầy sửa xe đạp.

Kiếp trước, tôi cũng nhờ tay nghề mà dựng nghiệp, đời này nhất định sẽ làm tốt hơn nữa.

Thị trấn này có nhiều người đi lại giữa huyện và nông thôn, nhưng khoảng cách đến huyện vẫn còn khá xa. Giờ số người có xe đạp đã tăng lên, nhưng thợ sửa xe vẫn chưa nhiều.

Ban đầu, ai nấy đều không tin một con bé nhỏ như tôi lại có thể sửa xe.

Sau này thấy tôi làm nhanh, sửa tốt, lại lấy giá rẻ nên họ dần tin tưởng hơn.

Không ngờ, tay nghề của tôi lại có thể nhanh chóng gây dựng danh tiếng như vậy.

Danh tiếng của tôi dần lan xa, đến mức cả người trên huyện cũng tìm đến nhờ sửa xe.

Làm ăn thời điểm này vẫn còn nhiều rủi ro, khách cũng không đông, tôi chỉ tạm đủ sống. Nhưng nhờ vậy, tôi lại quen biết không ít người, nhất là mấy tay làm ăn lén lút, chuyên buôn bán hàng lậu, dù họ không nói ra nhưng tôi cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Cứ thế, dần dần, tôi lại quen biết một nhân vật rất có m.á.u mặt trong giới vận tải... một người mà kiếp trước từng gây dựng cả sự nghiệp đồ sộ từ ngành này.

Cuộc sống dường như đang dần khởi sắc, thế mà... mẹ tôi lại tìm đến.

Tôi vốn nghĩ, ít nhất phải nửa năm nữa bà mới liên lạc với tôi. Vậy mà chưa đầy một tháng, bà ta đã vội vã chạy đến, vừa thấy tôi đã hét lên:

“Tổng Nhân! Có chuyện rồi! Chuyện lớn rồi! Nhã Nhã bị bắt nạt rồi!”

Tôi chẳng hề lo mẹ sẽ tìm ra mình. Thực ra, từ lúc tôi bắt đầu bày quầy sửa xe, bà đã biết rõ tôi ở đâu rồi.

Chỉ là tôi không ngờ, Tổng Nhã lại có thể nhanh chóng dính dáng đến "người chồng kiếp trước" của tôi như vậy.

Mẹ túm chặt lấy tôi, kéo tôi đi, giọng gấp gáp:

“Hôm nay phải đi ngay! Lên tàu đến chỗ Nhã Nhã!”

[Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-3.html>.]

Bà ta còn đạp đổ quây sửa xe của tôi.

Vừa làm vừa mắng: “Cả đời em mà bị hủy hoại rồi, mà làm chi mà sao có thể khoanh tay đứng nhìn hả?!”

Trước đây cũng thế, kiếp trước người chồng của Tống Nhã là một kẻ nghiện cờ bạc, giúp hắn ta chẳng khác nào đổ tiền vào hố sâu không đáy.

Tôi nhúu mày, lạnh giọng hỏi: “Mẹ chắc là em con không tự nguyện chứ?”

Mẹ lập tức trợn mắt, mắng chửi tôi một tràng: “Nó còn nhỏ thế, người còn chưa dậy thì xong thì làm sao mà tự nguyện được

hả?”

Chưa hết, bà ta còn sẵn tiện chửi tôi là đồ đầu óc bản thủ, bảo tôi nên bị tống vào trại cải tạo cho chữa!

Tôi chẳng buồn cãi nhau với bà ta. Ban đầu tôi cũng không định đi theo, nhưng nhìn cái cách bà ta đập phá cả quầy sửa xe của tôi, xem ra... không đi cũng không được.

Vậy là hai mẹ con mang theo chút hành lý và lương khô, lên tàu đi suốt 10 tiếng đồng hồ, sau đó lại ngồi xe khách thêm 5 tiếng nữa, cuối cùng cũng đến được thôn Bá Tử.

Nơi này tôi quá đỗi quen thuộc, chẳng cần hỏi đường, cứ rẽ mấy ngõ là đến ngay nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn nhìn thấy chúng tôi, giọng điệu rất chân thành:

“Đồng chí Tổng đã ngủ với con trai tôi là Phồn Thịnh rồi, con bé cũng tự nguyện cả thôi.”

Mẹ tôi lập tức quát âm lên:

“Tự nguyện cái rắm ấy! Con gái tôi biết chữ, hiểu lễ nghĩa! Không phải các người dựa vào quyền lực trưởng thôn rồi cưỡng ép nó sao?! Sao có thể như thế này được, tôi phải tố cáo nhà mấy người, nhất định sẽ tố cáo cho bằng được!”

Mẹ tôi vừa nói vừa đẩy đám người trước mặt, thậm chí còn hét lên bảo tôi vớ lấy gậy gộc mà đánh.

Tôi thì chỉ thản nhiên đứng sang một bên, lạnh lẽo nhìn Tống Nhã tay trong tay với Trương Phồn Thịnh, vui vẻ bước ra từ trong nhà.

Trên cổ cô ta còn hằn rõ mấy dấu đỏ!

Xem ra... vừa rồi chiến sự khá kịch liệt, đến mức quần hần ta còn mặc ngược kia kìa.

Tống Nhã vừa thấy cảnh mẹ tôi đang đánh nhau với người ta, lập tức kêu ầm lên:

“Mẹ! Sao mọi người lại đánh nhau thế này?!”

“Con gọi mẹ đến là để chứng kiến hạnh phúc của con mà!”

“Á! Cha ơi!”

Cô ta vừa hô lên tiếng "cha", lập tức mặt mũi mẹ tôi tái mét, vừa nhìn thấy vết xước dài trên mặt trưởng thôn, bà ta còn sốc đến mức ngất xỉu ngay tại chỗ.

Tôi cúi xuống đỡ mẹ dậy, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên đôi tay đang nắm chặt lấy nhau của Tống Nhã và Trương Phồn Thịnh, trong lòng dâng lên một cơn ghê tởm.

Kiếp trước, Trương Phồn Thịnh và trưởng thôn từng lên kế hoạch hãm hại tôi, bọn họ trói tôi trong miếu tổ, xé rách áo tôi rồi gọi cả dân làng đến chứng kiến cảnh tượng nhục nhã này.

Chương 4: Chương 4

Hồi đó, tôi bị ép phải cưới Trương Phồn Thỉnh, cũng đã từng gọi điện về nhà cầu cứu.

... Nhưng bọn họ không thèm nghe máy.

Không còn nơi nào để trông cậy, tôi đành phải tự tìm đường sống cho chính mình.

Sau này, cũng chính tôi là người dẫn dắt Trương Phồn Thỉnh từ một kẻ vô lại trở thành người có sự nghiệp ổn định.

Còn bây giờ, hẳn ta vẫn chỉ là một thằng du côn bám váy phụ nữ, chỉ biết ỷ thế bắt nạt kẻ yếu.

Đã đến tận đây rồi, mẹ tôi chẳng còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận sự thật.

Không biết Tống Nhã đã nói những gì mà có thể dỗ bà vui vẻ như vậy, đến mức khi tiệc rượu diễn ra, bà ta hoàn toàn phớt lờ ánh mắt hóng hớt của dân làng Bá Tử.

Lúc tôi đi rót rượu, tình cờ nghe thấy vài người xì xào bàn tán:

“Tống Nhã là do chính nó không giữ thân rồi leo lên giường Trương Phồn Thịnh đấy chứ còn gì nữa?”

“Mới 15 tuổi đầu, gặp gỡ có hai lần đã thế này rồi, ai mà biết trước đó đã từng cặp kè với bao nhiêu gã đàn ông rồi chứ?”

Tôi còn liếc thấy bàn bên cạnh, đám bạn xấu của Trương Phồn Thịnh đang tụm đầu vào nhau, vẻ mặt thấp thỏm không biết đang mưu tính chuyện gì.

7

Tôi còn nhớ rất rõ, kiếp trước, khi trưởng thôn gây chuyện và bị bắt giam, đám người này chính là nhóm đầu tiên xông vào cướp đồ.

Lúc đó, Trương Phồn Thịnh và mẹ hắn ta chỉ biết trốn trong nhà run cầm cập.

Chính tôi là người cầm d.a.o phay từ bếp lao ra, liều mạng đánh đuổi bọn họ đi.

Giờ đây, trong khi tôi đang âm thầm quan sát bọn họ thì bọn họ cũng liếc nhìn tôi liên tục, ánh mắt ấy... chẳng giống của một người xa lạ chút nào.

Tôi dời tầm mắt đi, vừa lúc thấy Trương Phồn Thịnh và Tống Nhã bưng rượu, vui vẻ bước tới chỗ tôi.

Tống Nhã tươi cười mở nắp bình rượu, rót đầy một cốc trước mặt tôi.

“Chị à, cảm ơn chị đã đến dự đám cưới của em, em chắc chắn sẽ hạnh phúc! Rượu này ngon lắm, chị mau uống một ly đi nào!”

Trương Phồn Thịnh cũng hớn hỏ nâng ly, phụ họa theo.

Tôi vẫn ngồi yên tại chỗ, chẳng bận tâm đến ly rượu trước mặt, chỉ nâng bát canh gà của mình lên chạm vào ly của họ một cái.

Sau đó, tôi uống cạn bát canh, nhưng một giọt rượu cũng không động vào.

Kiếp trước, tôi mạng cũng mất vì ăn phải thịt hun khói của Tống Nhã, nếu lần này còn uống rượu cô ta mời thì chẳng phải tôi ngu đến mức chán sống rồi sao?

Tôi liếc sang, thấy hai kẻ đó nhìn nhau đến tám trăm lần, chắc đang âm thầm trao đổi ánh mắt.

Thấy tôi không chịu uống, tôi lại càng không thể uống.

“Chị! Em đang kính rượu chị mà, sao chị không uống vậy?”

Tống Nhã giả vờ trách móc, giọng nũng nịu, ánh mắt lại dịu dàng nhìn Trương Phồn Thỉnh, mong hắn ta ra mặt giúp mình.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-4.html>.]

Quả nhiên, Trương Phồn Thỉnh lập tức chống nạnh, giả vờ nghĩa khí:

“Chị dâu à, thế này là không được đâu nhé. Rượu mừng của chúng em, dù thế nào cũng phải uống một ly chứ!”

Tôi cười nhạt, thản nhiên đáp:

“Tôi mới 16 tuổi chưa tròn, cha tôi từng nói rồi, nếu tôi dám uống một ngụm, ông ấy sẽ bẻ gãy chân tôi.”

Vừa dứt lời, bàn tay đang cầm ly của Tống Nhã bỗng khựng lại giữa không trung.

Sắc mặt cô ta thoáng chốc lúc xanh, lúc đỏ, trông vô cùng đặc sắc.

Thế nhưng, cô ta không dám nổi giận.

Không tìm được lý do để ép tôi uống rượu, Tống Nhã liền hô hào người mang bánh kẹo lên, nhét vào tay tôi.

“Chị à, đây là kẹo mỡ lợn mà chị thích ăn nhất, em để dành riêng cho chị đấy!”

Thực ra, tôi chưa bao giờ thích ăn kẹo.

Nhưng hồi nhỏ, những đứa trẻ có kẹo mỡ lợn để ăn đều là những đứa được cha mẹ yêu thương.

Vì thế, tôi cũng thèm thuồng muốn có một viên.

Dần dần, nó trở thành một chấp niệm.

Tôi cup mắt, thờ ơ đẩy hộp kẹo về phía cô ta.

“Em sống ở nông thôn cũng vất vả, bây giờ còn có cái để ăn thì giữ lại mà ăn đi.”

Tôi vừa dứt lời, ánh mắt Tống Nhã chợt trở nên lạnh lẽo, ẩn chứa sự độc ác và nham hiểm.

8

Không biết từ lúc nào, những người họ hàng và dân làng đến uống rượu đã lặng lẽ rời đi hết.

Giờ đây, chỉ còn lại Tống Nhã và đám lưu manh.

Bọn chúng từng bước, từng bước ép sát về phía tôi, ánh mắt không hề có thiện ý.

Tổng Nhã nở nụ cười, giọng nói như đang khuyên bảo:

“Chị à, em biết chị lợi hại, em làm sao có thể sánh bằng chị được chứ? Hay là... chị cứ ở lại thôn Bá Tử đi. Hai chị em mình nương tựa lẫn nhau, cùng nhau làm giàu, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Trong đáy mắt cô ta ánh lên tham vọng và khát khao chiếm đoạt.

Dù sống lại một đời, nhưng cô ta vẫn muốn kéo tôi xuống địa ngục cùng mình.

Cô ta muốn sao chép con đường thành công của tôi, nhưng lại muốn dùng tôi làm vật thí nghiệm.

Thì ra, không phải cô ta không biết tôi đã chịu bao nhiêu khổ cực, mà chỉ đơn giản là muốn an nhàn hưởng thành quả từ người khác thôi.

Cảnh tượng kiếp trước lại một lần nữa tái hiện trước mắt tôi, chỉ khác là lần này, số kẻ ác đã tăng thêm một người.

Chương 5: Chương 5

Một tên đàn ông đứng bên cạnh cười cợt, xen vào:

“Mẹ cô đã nói rồi, chỉ cần 500 tệ là có thể để cô theo tôi, tiện thể chăm sóc cho đồng chí Tống Nhã, đúng là một mũi tên trúng hai đích! Tôi là anh em của Phồn Thịnh, chẳng lẽ lại bạc đãi cô sao?”

Trái tim tôi bỗng chùng xuống lạnh lẽo.

Tôi biết mẹ không thích tôi, nhưng tôi chưa từng nghĩ bà ta lại có thể đích thân đẩy tôi vào vực sâu thế này.

Sắc mặt tôi trở nên lạnh lẽo, lặng lẽ lùi từng bước về phía sau.

Nhưng Tống Nhã đã sớm đoán được ý định bỏ trốn của tôi, lập tức hét lớn:

“Mau! Mau giữ chị ta lại!”

Kiếp trước, chính đám người này đã trói tôi lại.

Nhưng lần này, tôi tuyệt đối không để bản thân mắc lại sai lầm ấy!

Tôi chẳng những không lùi bước, mà còn lao thẳng lên phía trước.

Nhanh như chớp, tôi rút một con d.a.o gọt hoa quả từ trong túi, lao đến vật ngã Tống Nhã xuống đất!

Cô ta kinh hoàng đến mức mắt tròn, toàn thân cứng đờ, còn tôi thì khẽ nhếch môi cười lạnh giữ chặt lấy cổ tay cô ta.

“Mày đã muốn đi con đường của chị, vậy hôm nay chị sẽ thêm cho mày một nét nữa.”

Chỉ thấy ánh d.a.o lóe lên — tay giơ lên rồi hạ xuống!

Một ngón tay trắng nõn lập tức rơi xuống đất!

Máu chảy loang lổ, đỏ đến chói mắt!

Tiếng hét thất thanh của Tống Nhã vang vọng khắp không gian!

Còn đám người vừa rồi còn hùng hổ đòi trói tôi, lúc này đồng loạt co rúm lại, không ai dám nhúc nhích.

9

Tôi ngồi trên chuyến tàu về nhà một mình.

Trước đây, tôi luôn nghĩ rằng vì mình ở nông thôn quá xa nên quan hệ giữa tôi và mẹ mới nhạt nhòa, bà ta cũng chỉ xem như tôi đã c.h.ết bên ngoài mà thôi.

Nhưng bây giờ, tôi đã hiểu ra...

Có một số tình cảm, vốn dĩ từ đầu đến cuối chưa từng tồn tại.

Từ nay về sau, tôi có quê hương, nhưng không còn nhà nữa.

Chỉ trong vòng hai tháng, chính sách nhà nước bắt đầu nổi lỏng.

Tôi tranh thủ cơ hội, buôn bán t.h.u.ố.c lá lậu kiếm được một khoản tiền nhanh chóng.

Thấy thời cơ đã đến, tôi liền đến tìm chú Vương, bàn bạc với ông ấy về chuyện kinh doanh gỗ.

Tôi nói: “Chú à, cháu đã tìm hiểu rồi, bây giờ kỳ thi đại học được khôi phục, ai cũng lo ôn tập. Các xưởng in cần rất nhiều giấy, mà ở phía Nam có mấy nhà máy sản xuất giấy lớn... Nếu mình vận chuyển gỗ xuống đó, có thể kiếm lời gấp ba lần luôn đấy ạ!”

“Chú lại rành về gỗ, ngoài việc bán cho xưởng giấy thì mình còn có thể làm nhiều thứ khác nữa.”

[Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-5.html>.]

Nghe vậy, chú Vương lập tức khoát tay xua đi:

“Cô nhóc này! Đây là chuyện có thể mất đầu đấy! Cháu bỏ ngay cái suy nghĩ này đi, chú coi như hôm nay cháu chưa từng nói gì cả.”

Vương thúc là người chân chất, phải rất vất vả mới có được thẻ công nhân chính thức để vào làm trong thành phố.

Ông ấy không muốn mạo hiểm.

Thấy vậy, tôi cũng chẳng giận, chỉ cười nói:

“Cháu có vốn, cũng có người quen làm vận tải gỗ. Nếu sau này có chuyện gì, chú cứ đến tìm cháu.”

Để một người thật thà, hiền lành dấn thân vào con đường làm ăn buôn bán, trừ phi họ bị đẩy đến bước đường cùng.

Kiếp trước, chú Vương cũng từng bị ép đến mức không còn đường lui, cuối cùng phải tự bươn chải để sống.

Nhưng kiếp này, chính tôi là người chủ động mời ông ấy hợp tác.

.....

Khoảng một tuần sau, tôi nghe tin con trai của chú Vương được đưa từ nông thôn trở về... nhưng là bị khiêng về.

Con gái ông, Vương Mỹ Quyên, khi đi lao động ở vùng quê đã vì cứu người mà bị bò tót húc trọng thương.

Mặc dù được phong danh hiệu cá nhân tiên tiến của thị trấn, nhưng phần thưởng chỉ có vốn vện 50 tệ thì có tác dụng gì chứ?

Chỉ riêng chi phí chữa trị cho cái chân của em ấy cũng phải tốn đến mấy trăm tệ.

Đối với một công nhân bình thường thì số tiền đó còn xa vời hơn cả trời cao.

Người trong thị trấn bàn tán xôn xao:

“Con gái mà tàn phế thì tàn phế thôi, thời này đến đũa thiếu năng còn có thể lấy chồng, miễn còn đẻ con được là được rồi.”

Nhưng chú Vương không cam lòng.

Chỉ chưa đầy một buổi chiều, ông ấy đã tìm đến tôi.

Tôi nhìn ông, giọng nói chậm rãi nhưng kiên định:

“Chú đã nghĩ kỹ chưa ạ, làm ăn thì không có đường lui, đã làm là phải làm cho đến cùng!”

Chú Vương ngẩn người trong chốc lát, sau đó nắm chặt nắm đấm, cắn răng nói:

“Vì con gái, có c.h.ết chú cũng cam lòng.”

11

Tôi cùng chú Vương rong ruổi qua nhiều nơi, cuối cùng cũng tìm được một mảnh đất tiềm năng để làm kho chứa gỗ.

Tôi biết rõ tương lai nơi này sẽ trở thành trung tâm thương mại sầm uất.

Thế nên, dù hiện tại không có tiền nhưng tôi cũng phải chiếm chỗ trước đã.

Lúc bấy giờ, muốn vận chuyển gỗ phải có giấy phép. Nhưng vừa hay, nhà nước lại đang khuyến khích mô hình “triệu phú hộ” để cổ vũ mọi người tự khởi nghiệp.

Tuy rằng chẳng tránh khỏi những ánh mắt ghen ghét, dè bủ, nhưng việc xin giấy phép không phải quá khó.

Ngay trong phi vụ đầu tiên, tôi và chú Vương đã gặp may.

Chương 6: Chương 6

Có một đơn hàng lớn bị thiếu nguyên liệu, chúng tôi biết tin thì lập tức cung cấp ngay.

Chỉ trong một chuyến hàng, chúng tôi đã thu về ròng rã hai nghìn tệ!

Tôi đưa cho chú Vương một nửa, số còn lại đổ vào đầu tư vận tải.

Cứ thế, sau vài lần giao dịch, việc làm ăn ngày một phát triển, bánh răng vận mệnh cũng bắt đầu xoay chuyển.

.....

Sang năm thứ hai, chú Vương được công nhận là triệu phú hộ, nhưng sức khỏe của ông ấy lại suy sụp.

Bác sĩ chẩn đoán, ông ấy bị sỏi thận nghiêm trọng, viên sỏi đã ăn sâu vào thịt dẫn đến hoại tử.

Dù có làm phẫu thuật cũng không thể tiếp tục vất vả được nữa.

Kiếp trước, tôi biết ông ấy từng mắc bệnh... nhưng tôi không ngờ nó lại đến đột ngột như vậy, gần như không có dấu hiệu báo trước.

Tối hôm đó, chú Vương nắm lấy tay tôi, giọng nói nặng trĩu:

“Tiểu Nhân à, chú không thể làm liên lụy đến cháu được nữa. Nhưng cháu là con gái, lại bên ba bên ngoài, chú lo lắng...”

Nói rồi, ông ấy nghẹn ngào bật khóc.

Ông ấy luôn tự trách mình vô dụng, thậm chí còn định tát vào mặt mình.

Có những bậc cha mẹ vì không thể mang đến cuộc sống tốt đẹp hơn cho con cái, mà dần vật đau khổ.

Nhưng cũng có những bậc cha mẹ, lại trút hết cơn giận vì sự bất lực của mình lên con cái và người bạn đời của mình.

Tôi vỗ nhẹ lên tay ông ấy, trấn an:

“Chú đừng lo. Cổ phần trước đây vẫn sẽ giữ nguyên, lợi nhuận cháu vẫn chia theo tỷ lệ cho chú... Còn những chuyện khác, chú cứ để cháu lo.”

Có lẽ vì lời tôi nói, cuối cùng chú Vương cũng nhẹ nhõm thở ra.

Nhưng tôi không ngờ rằng, ngay lúc tôi sắp rời đi, Vương Mỹ Quyên lại chạy theo sau tôi.

Suốt mấy năm qua, chân em ấy đã hồi phục khá tốt, giờ đây ánh mắt em ấy kiên định vô cùng.

Em ấy nói, muốn cùng tôi gây dựng sự nghiệp.

.....

Cuối năm ấy, tôi nhận được một đơn hàng cực lớn.

Lợi nhuận có thể lên đến hàng chục nghìn tệ, nhưng nếu không giao đúng hẹn thì tiền phạt sẽ gấp ba lần.

Tôi bàn bạc với Trương Lỗi, đội trưởng đội vận tải, và Vương Mỹ Quyên.

Nếu không làm vụ này, cái tên "Xưởng Gỗ Tống Nhàn" sẽ chẳng thể nổi danh được.

Vậy là tôi và Vương Mỹ Quyên lặn lội qua 5-6 tỉnh, cuối cùng cũng gom đủ số gỗ được yêu cầu, chỉ còn chờ đưa hàng lên tàu.

12

Ban đầu mọi chuyện vẫn rất thuận lợi, thế nhưng ngay lúc sắp xuống tàu, chúng tôi lại bị chặn lại.

Phó cục trưởng Khâu Xuân của cục lâm nghiệp thành phố B chống nạnh, đặt m.ô.n.g lên một chiếc ghế nhỏ, ngồi lù lù ngay tại bên phà, suốt cả buổi không chịu ký thông hành để cho hàng được bốc dỡ.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam->

trum-thien-ha/chuong-6.html.]

Thời điểm này, tất cả gỗ vận chuyển bằng đường thủy đều phải có chữ ký xác nhận của chính quyền địa phương mới được phép xuống tàu.

Nếu bị phát hiện quá tải, chắc chắn sẽ bị phạt nặng.

Chúng tôi làm ăn đường đường chính chính, nhưng những chuyện xã giao cơ bản, tất nhiên cũng hiểu.

Tôi mỉm cười, lễ phép đưa bao thuốc ra:

“Anh Khâu, mời anh hút điếu thuốc.”

Mấy tên đàn em phía sau anh ta mỗi người một bao Hồng Tháp Sơn, coi như quà gặp mặt.

Thế nhưng không ai nhận lấy, chỉ nhìn tôi một cách lạnh nhạt.

Khâu Xuân cười cười, giọng điệu lười nhác:

“Cô nhóc à, chúng tôi cũng đâu làm khó cô, nhưng muốn làm việc thì phải có lễ vật chứ... 500 tệ, không hơn không kém.”

Vừa nghe xong, Vương Mỹ Quyên lập tức nổi giận!

“Tính dựa vào cái móc này rồi làm cướp à?! 500 tệ mà anh cũng nói ra được hả?!”

Khâu Xuân vỗ vỗ vào ống quần, bật cười lạnh nhạt:

“Cứ cho là thế này đi, mấy con tàu gỗ này của cô chẳng phải chở hàng đến nhà máy in ở phía Nam sao? Ít nhất cũng kiếm được 10 nghìn tệ chứ gì? Tôi chỉ lấy 500 đi uống rượu, vậy là quá đáng sao?”

Nghe anh ta nói thế, tôi lập tức hiểu ra... Khâu Xuân đã theo dõi tôi từ trước.

Không đưa tiền, hàng sẽ không được thông qua.

Vương Mỹ Quyên thấy tôi im lặng, sợ tôi nghĩ quẩn nên thì thầm bên tai tôi:

“Chị, cả gia tài của chúng ta đều nằm trên mấy con tàu này! Chúng ta còn vay không ít tiền nữa, đừng nói 500, đến 50 tệ cũng không có mà đưa đâu!”

Tôi đương nhiên biết rõ điều đó.

Nhưng nếu không có lệnh bốc hàng, tàu gỗ không thể cập bến, vậy thì tất cả công sức xem như đổ sông đổ bể.

Tôi thản nhiên nói:

“Anh Khâu, 500 tệ này, tôi có thể viết giấy nợ.”

Vừa nói, tôi vừa rút ra một tờ giấy và cây bút, nhanh chóng viết giấy vay nợ.

Thế nhưng, Khâu Xuân không thèm nhìn lấy một cái, xé nát ngay trước mặt tôi.

Tôi khẽ cong khóe môi, biết ngay thứ này không giải quyết được vấn đề.

Nếu mềm không xong, vậy thì chỉ còn cách chơi cứng.

Tôi khẽ đưa mắt ra hiệu cho Vương Mỹ Quyên, hạ giọng dặn dò:

“Lát nữa thấy chị hành động thì em lùi về sau nhanh lên nhé, đừng để bọn chúng bắt được.”

Dù chân của Vương Mỹ Quyên đã chữa lành nhưng tốc độ chạy vẫn không thể so với người bình thường.

Tôi không thể để em ấy bị tàn phế lần nữa.

Lùi lại hai bước, tôi vớ lấy một cái xẻng sắt giương lên trước mặt thủ thế sẵn sàng.

Chương 7: Chương 7

Nhưng Vương Mỹ Quyên không nghe lời tôi, em ấy vẫn kiên quyết đứng bên cạnh, chẳng hề có ý định lùi bước.

Lòng tôi dâng lên một cảm xúc khó tả, bao năm qua, tôi đơn độc một mình, nhưng giờ đây đã có người sát cánh cùng tôi rồi.

Tôi siết chặt cán xẻng, giọng nói đồng dục:

“Tôi là con gái, dấn thân vào giang hồ, dựa vào đúng một chữ ‘gan’. Bây giờ thứ đáng giá nhất trên người tôi chính là cái mạng này.”

“Anh muốn tờ giấy nợ này thì cứ cầm lấy. Tôi nhất định sẽ trả, thậm chí có thể tính cả lãi suất.”

Nói đến đây, tôi đột nhiên đổi giọng, khóe môi khẽ nhếch lên:

“Còn nếu không muốn, thì chúng ta cứ đánh một trận đi. Đến khi cảnh sát hình sự tới, họ sẽ điều tra xem mấy con tàu này có đủ điều kiện cập bến hay không. Nhưng còn mấy tấm áo trên người các anh...”

“Tôi sẽ dùng chính cái mạng này để đổi lấy!”

Tôi siết chặt cây xẻng, ánh mắt sắc bén, tư thế đầy sát khí.

Kiếp trước, khi đám chủ nợ xông vào nhà đòi tiền, tôi đã từng chặt đứt một ngón tay để trả nợ!

Từ lúc ấy, tôi đã không sợ c.h.ết nữa rồi.

Giờ đây, tôi đứng vững như núi, nhìn đám đàn ông trước mặt liếc nhau do dự, trên mặt đã có kẻ lộ vẻ sợ hãi.

Chắc bọn họ không ngờ một con bé như tôi lại gan góc đến mức này!

Sau khoảng thời gian bằng một điệu thuốc, đột nhiên Khâu Xuân bật cười.

“Tôi đã tự hỏi không biết kẻ nào gan lớn đến mức dám nhận đơn hàng này, hóa ra tôi đoán không sai chút nào!”

Khâu Xuân nhìn tôi, cười nói:

“Thôi bỏ đi, không cần giấy nợ nữa. Tôi tin cô, có thời gian thì đến tìm tôi chơi nhé.”

Tôi nhanh chóng bắt nhịp theo, cười đáp:

“Chắc chắn rồi! Xong vụ làm ăn này, tôi sẽ mời anh Khâu một bữa thịnh soạn!”

Khâu Xuân theo lệ kiểm tra hàng trên tàu, vừa làm vừa trò chuyện với tôi.

Khi nghe chuyện Vương Mỹ Quyên từng bị thương vì cứu người, anh ta tỏ ra cực kỳ hứng thú, không ngừng trầm trồ khen ngợi.

“Tôi hiếm khi thấy phụ nữ dám bôn ba giang hồ, vậy mà lần này gặp một lúc hai nữ anh hùng... Đúng là khó tin. Phải tìm cơ hội uống vài ly mới được!”

Dù sao sau này chúng tôi cũng sẽ hợp tác lâu dài với nhà máy in ở phía Nam, chắc chắn sẽ cần đến sự giúp đỡ của Khâu Xuân.

Dần dà qua lại nhiều lần, thậm chí chúng tôi còn kết nghĩa huynh đệ.

Chuyến hàng lần này thu về lợi nhuận rất lớn, số tiền kiếm được đủ để mua lại kho hàng trước đây chúng tôi thuê, mà còn với một mức giá cực kỳ hời. [Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-va-o-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-7.html>.]

Chưa đến 10 năm nữa, chắc chắn mảnh đất này sẽ trở thành khu trung tâm thương mại đầu tiên của thành phố.

Bên cạnh kho hàng, tôi xây một căn nhà ba tầng, hai tầng dưới làm văn phòng công ty, còn tôi ở tầng trên cùng.

Khi nhà vừa sửa sang xong, bạn bè cũ kéo đến chúc mừng, khen ngợi không ngớt lời, tôi cũng tươi cười tiếp đón.

Nhưng không biết ai đã báo tin cho mẹ tôi và Tống Nhã.

Vừa bước vào cửa, hai người bọn họ đã chỉ trỏ khắp nơi, miệng chê bai không dứt:

“Nhà gì mà sửa sang chả ra sao cả! Sao lại đặt nhà vệ sinh đối diện phòng khách? Đúng là phí tiền!

Còn cái bức tường này, trang trí hoa hòe lòe loẹt, nhìn mà phát bực! Chút nữa tôi sẽ kêu thợ đến tháo dỡ ngay!”

Mẹ tôi vừa mở miệng, bầu không khí vui vẻ lập tức trở nên gượng gạo.

Tống Nhã giơ bàn tay cụt một ngón, thản nhiên ngồi xuống ghế sofa rồi nhàn nhã bóc vỏ quýt, vừa làm vừa cất giọng đầy tự nhiên:

“Tống Nhàn, tôi định mở một tiệm bánh bao ở huyện nên chỗ đất bên cạnh nhà chị, chị nhường cho tôi đi.”

Cô ta còn xách theo một túi lớn, tôi vốn chẳng trông mong cô ta mang quà đến cho tôi.

Nhưng không ngờ, vừa vào trong, cô ta thản nhiên bê đồng quần áo, giày dép của mình vào phòng ngủ.

Bạn bè tôi bắt đầu xì xào:

“Tổng Nhã trước đây xuống nông thôn, sau này cha chồng phạm tội, cô ta mới trốn về. Nghe nói lúc đó bị đánh đập tàn tệ, chắc chắn sống không tốt.”

“Hồi Tổng Nhàn rời khỏi nhà, tôi có thấy ai giúp đỡ cô ấy đâu? Giờ cô ấy thành đạt rồi, họ lại mò đến ăn bám!”

“Mảnh đất này cô ấy vừa mua chưa lâu mà dám ngang nhiên đòi như thế, còn hơn cả cướp bóc!”

Lời bàn tán khiến sắc mặt Tổng Nhã tái mét, cô ta nghiến răng phản bác:

“Cướp cái gì mà cướp! Đây là Tổng Nhàn NỢ TÔI!”

“Nhìn đi, ngón tay này chính chị tôi chặt đi đấy!”

Cô ta hung hăng giơ bàn tay thiếu ngón, giọng the thé đầy uất ức:

“Là tôi thay chị xuống nông thôn, tôi cưới Trương Phần Thịnh! Hắn ta đánh tôi, chửi tôi, còn ra ngoài tìm gái... Tôi chịu bao nhiêu cực khổ, chị cho tôi một miếng đất thì đã sao?! Cổ phần công ty chị cũng nên có phần của tôi và mẹ!”

Tống Nhã nói như thế đây là điều hiển nhiên, chẳng hề có chút thái độ cầu xin nào cả.

Cô ta tưởng rằng nói thế sẽ khiến mọi người thương cảm, thậm chí còn có thể ép tôi nhượng bộ.

Nhưng cô ta đã sai rồi.

Tôi không giỏi nói suông, tôi luôn tin rằng hành động quan trọng hơn lời nói.

Chương 8: Chương 8

Bạn bè tôi đều nhìn cô ta với ánh mắt kỳ quặc.

Nhìn tôi vẫn giữ im lặng, họ bắt đầu cảm thấy tôi quá hiền lành nhưng lại quá xui xẻo khi có một gia đình như thế này.

Thế là, họ đứng ra bên vực tôi.

Bà Lưu ở đầu phố bữu môi, giọng không vui:

“Tổng Nhân là đứa tôi trông tới lớn lên đấy! Hồi bé, bà thiên vị Tổng Nhã, mùa đông nó bị ngã lăn ra ngoài đồng, suýt nữa c.h.ế.t c.ó.g, bà có đi tìm nó không?”

“Giờ con bé thành đạt rồi, bà hưởng ké cũng chẳng sao. Nhưng mà trắng trợn cướp đoạt thế này, tôi thật chưa thấy bao giờ!”

Những người khác cũng đồng loạt gật đầu, mẹ tôi tức giận hét lên:

“CÚT! CÚT HẾT CHO TÔI! CHUYỆN NHÀ TÔI, CÁC NGƯỜI LẮM MIỆNG GÌ?!”

Tôi nhìn bạn bè mình, trầm nghĩ, nếu hôm nay họ ở đây thì chắc chắn sẽ vì tôi tranh luận đến cùng.

Nhưng hôm nay là ngày vui, tôi không muốn làm mọi người mất hứng nên chỉ nháy mắt với Vương Mỹ Quyên, bảo em ấy dẫn bạn bè đi tham quan xưởng gỗ.

Khi mọi người đều đã rời đi, tôi mới ung dung ngồi xuống ghế sofa, bình thản nhìn Tống Nhã, chậm rãi lên tiếng:

“Mày muốn đất của chị?”

“Mày có biết chị đã giành được mảnh đất này như thế nào không?”

Tống Nhã bĩu môi: “Thì chẳng phải là chị kiếm tiền rồi mua sao?”

“Mày muốn bao nhiêu?”

Tôi nhìn thẳng vào cô ta, không vòng vo:

“Tổng Nhã, đừng giở trò với chị. Mày hiểu con người chị mà, chọc giận chị rồi thì chỉ có một mất một còn thôi.”

Mẹ tôi nghe vậy lập tức nổi đóa:

“Cái gì mà một mất một còn?! Mày không phải nên lo cho em gái cả đời sao?! Mày...”

Tôi lạnh lùng liếc bà một cái, giọng đanh thép:

“Muốn sống sung sướng thì im miệng lại! Mẹ thương nó như vậy, nó đã cho mẹ tiền tiêu chưa? Nó có mua áo lông chồn cho mẹ không? Mẹ nhìn lại bộ đồ mình đang mặc đi, còn không bằng cái khăn lau bếp nhà tôi đâu!”

Mẹ tôi vốn khinh thường dân quê, nhưng vừa rồi tận mắt thấy những người ở đây ăn mặc còn sang chảnh hơn mình, chắc chắn bà ta đang khó chịu lắm.

Tôi cười lạnh:

“Bà nghĩ tôi ngu hay ngốc hả? Dựa vào mối quan hệ của tôi bây giờ, bà tưởng chỉ cần hai cái môi chạm vào nhau là có thể lấy được tiền từ tay tôi chắc?”

Mẹ bị tôi chặn họng, không nói nổi một lời.

Bà ta chỉ cố gắng gượng giọng:

“Dù sao cũng là chị em ruột... giúp nó một chút có sao đâu...”

Không nghi ngờ gì, mẹ tôi muốn sống thoải mái.

Bà ta thừa biết Tống Nhã không đáng tin, nhưng bà không cam lòng bỏ mặc nó.

Thấy mẹ không thể trông cậy được gì, Tống Nhã hừ lạnh: “Tôi chỉ muốn mảnh đất này, vậy là xong nợ.”

[Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-8.html>.]

Nợ?

Tôi tức đến phì cười!

Bước lên một bước, vung tay tát thẳng vào mặt cô ta!

Chát!

Tôi ra tay mạnh đến mức khiến Tống Nhã hoa mắt chóng mặt, trước mặt như hiện lên cả một bầu trời đầy sao.

Tôi gằn giọng từng chữ, sát khí lạnh lẽo:

“Nghe cho rõ đây, Tống Nhã, cái gì gọi là nợ hử?! Tao chưa bao giờ nợ mày cái gì cả! Xuống nông thôn là chính mày tự chọn! Lấy chồng cũng là do mày tự chọn!”

“Nếu đã nói đến nợ thì chính mày mới là người nợ tao!”

“Kiếp này tao vốn chẳng định đòi lại rồi. Vì tao biết có làm lại từ đầu, tao vẫn có thể liêu mình mở ra con đường sống. Tao không sợ, vì tất cả đều do tao tự kiếm được!”

“Nhưng mà... mà đúng là cái loại không biết điều!”

Chát!

Tôi giơ tay lên, lại vung thêm một cái tát!

Nhưng có lẽ vẫn chưa đủ hả giận, thế nên tôi tát liên tiếp mấy cái nữa!

Đến khi hoàn hồn lại, tôi mới nhận ra khuôn mặt của Tống Nhã đã sưng đỏ in đầy dấu tay.

Tôi nắm tóc kéo cô ta thẳng dậy, bởi vì tôi biết cô ta sẽ giả vờ ngất.

Vậy nên tôi ép cô ta phải nhìn thẳng vào mắt mình, chậm rãi nói từng chữ một:

“Muốn mở tiệm bánh bao thì cứ mở, nhưng đừng làm bẩn đất của tao. Chọc giận tao thì dù thời đại này vàng bạc đầy đất, tao cũng sẽ khiến mày không tìm nổi một cọng lông mà nhặt!”

“Còn nữa, mày nghĩ Trương Phồn Thịnh dễ dàng buông tha cho mày như vậy chắc? Đừng ép tao phải đi điều tra!”

Theo những gì tôi biết, Trương Phồn Thịnh không phải loại người dễ bị cảm sùng rồi bỏ qua.

Tôi quá hiểu hắn.

Hắn ta giỏi nhất là đánh hơi, dù có trốn xa bao nhiêu, hắn ta cũng có thể lần theo dấu vết tìm được.

Kiếp trước, tôi đã từng chạy trốn, nhưng lần nào cũng bị tóm lại giữa đường.

Bây giờ, Tống Nhã lại có thể vênh váo tuyên bố muốn mở tiệm bánh bao?

Làm sao có thể không có gì uẩn khúc?

Cô ta run rẩy, mặt mũi trắng bệch:

“Không... không thể nào đâu chị... chị ơi...”

“Em hết đường sống rồi... Chị... chị giúp em đi...”

Tôi lười nghe tiếng khóc lóc nỉ non của cô ta, lập tức ném hết đồng đồ mà cô ta mang đến ra ngoài cửa.

Lần này, mẹ tôi không chạy theo Tống Nhã mà lại đổi giọng nịnh nọt, dỗ dành tôi, thậm chí còn chủ động xin lỗi.

Bà ta cứ tưởng mình có thể ở lại, nào ngờ vẫn bị tôi từ chối thẳng thừng.

Chương 9: Chương 9

Tôi chỉ hờ hững nói: “Dăm bữa nửa tháng nữa, cha sẽ về, tôi sẽ gửi bà 50 tệ mỗi tháng để tiêu vặt.”

Mẹ tôi gần như phản ứng theo bản năng:

“Chỉ... chỉ có từng đó thôi sao?”

Phải biết rằng, 50 tệ đã là hai tháng lương của cha tôi.

Tôi nhướn mày, nhàn nhạt hỏi lại:

“Không muốn nhận à?”

Mẹ tôi vội vàng gật đầu liên tục:

“Muốn, muốn, muốn chứ!”

Sau khi trở về, Tống Nhã vẫn mở tiệm bánh bao như đã nói.

Cách vận hành và thực đơn của cô ta gần như sao chép y hệt mô hình mà kiếp trước tôi từng mở.

Nhưng vì đã chậm mất thời cơ, trong huyện đã có vài quán bánh bao mở trước rồi... Thế nên Tống Nhã chỉ có thể chơi chiêu phá giá.

Mà ai cũng vậy, tiền đâu phải gió thổi đến, thấy chỗ nào rẻ hơn thì tất nhiên sẽ chọn chỗ đó.

Nhưng giảm giá quá đà cũng không phải chuyện hay.

Các chủ quán xung quanh cùng chung lợi ích, đều ngấm ngấm tìm cách hạ bệ Tống Nhã.

Vậy mà cô ta chẳng hề để phòng, cứ thế vênh váo khoe khoang khắp nơi rằng mình giỏi giang, nghị lực phi thường, nhờ vậy mà thật sự thu hút được một nhóm người hâm mộ.

Tổng Nhã được tăng bốc quá nhiều, đến mức quên cả gây sự với tôi.

Tôi vốn nghĩ cứ để mặc cô ta an ổn sống, chắc chắn đời này cô ta sẽ tốt hơn kiếp trước nhiều.

Nhưng rõ ràng, Tổng Nhã không nghĩ như vậy.

.....

Chẳng bao lâu sau, tiệm bánh bao của Tổng Nhã bị khách tố cáo... ăn xong bị đau bụng tiêu chảy.

Mà không chỉ một người, ngay tại quán còn có người làm ầm lên.

Ban kiểm tra vệ sinh lập tức đến kiểm tra, kết quả phát hiện...

Tiệm bánh bao của Tổng Nhã hoàn toàn không có giấy phép kinh doanh và chứng nhận vệ sinh!

Nói cách khác, cửa hàng này chưa từng được đăng ký hợp pháp!

Khi kiểm tra nhà bếp, nhân viên kiểm tra há hốc mồm kinh hãi.

Gián bò khắp nơi.

Nhân bánh bao thì dùng thịt ở tuyến hạch bạch huyết của lợn – phần đáng lẽ phải vứt bỏ.

Còn bắp cải – một thứ rẻ tiền như vậy, cô ta cũng tiếc không mua loại tươi, toàn là nhặt đồ dập nát đem cắt nhỏ trộn vào.

Quan trọng hơn, chính Tổng Nhã cũng chẳng giữ gìn vệ sinh, vào bếp là một mùi hôi nồng nặc xộc lên.

Nhìn cảnh tượng này, đội kiểm tra lập tức ra quyết định niêm phong quán ngay tại chỗ!

.....

Chuyện này gây chấn động khắp huyện, khiến dân chúng hoảng sợ, suốt một thời gian dài không ai dám đi ăn ngoài tiệm hết.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn –
<https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-9.html>.]

Vừa lúc chính quyền đang thúc đẩy nền kinh tế, Tổng Nhã làm một phát khiến tinh thần kinh doanh của dân chúng bị dội một gáo nước lạnh!

Vậy nên, vị bí thư huyện ủy vừa nhậm chức đã lấy vụ này làm "phát s.ú.n.g đầu tiên".

Tất cả những tiểu thương làm ăn sai quy định đều bị rà soát và xử lý một lượt.

Những tiểu thương chuyên gian lận kiếm lời đều kêu trời than đất.

Còn kẻ đầu sỏ Tổng Nhã thì bị bắt giam.

Thời điểm này, bị liệt vào danh sách phần tử phá hoại không phải chuyện nhỏ.

Trước khi bị xét xử, vì cô ta là trường hợp điển hình nên bị giải đi điều phố.

Dân chúng ô ạt vây xem, có người ném lá rau, có kẻ ném trứng thối, vừa chỉ trích vừa mắng mỏ:

“Loại sâu mọt của thời đại tốt đẹp này!”

“Cô chính là kẻ làm chậm bước phát triển của nhân dân!”

Tôi vốn nghĩ mẹ tôi thương Tống Nhã như vậy, chắc chắn sẽ đến thăm cô ta.

Nhưng bà ta không đi.

Bà Vương hỏi thì mẹ tôi thản nhiên đáp:

“Mất mặt! Tôi coi như chưa sinh ra đứa con gái này.”

Cuối cùng, Tống Nhã bị kết án hai năm tù, còn phải bồi thường một số tiền không nhỏ.

Nhưng ngay trước ngày bị đưa đi cải tạo, cô ta lợi dụng sơ hở rồi trốn mất.

16

Trong lòng tôi dấy lên một cảm giác bất an.

Dạo này hầu như lúc nào tôi cũng ở xưởng gỗ, giám sát đội thợ mộc và thợ sơn ngày đêm gia công nội thất.

Với sự phát triển của bất động sản, nội thất mới chắc chắn sẽ có cơ hội phát triển mạnh.

Làm ăn với các xưởng in tuy là chuỗi cung ứng thượng nguồn, nhưng phải phụ thuộc vào đơn đặt hàng, không chủ động nắm bắt được thị trường.

Nhưng nếu chuyển sang sản xuất đồ gỗ nội thất thì có thể bám theo xu hướng thị trường mà phát triển.

Hiện tại, nhà nước đang tập trung xây dựng đô thị, nhu cầu gỗ và đồ nội thất vô cùng lớn.

Nếu nắm bắt thời cơ, công ty tôi sẽ sớm trở thành doanh nghiệp dẫn đầu, chiếm lĩnh thị trường trước khi đối thủ kịp chen chân vào...

Đây chính là tiền!

Nhìn đồng gỗ xếp thành từng chồng cao trước mắt, tôi không khỏi phấn khích.

Nhưng ngay khi tôi đi được nửa đường, bỗng nghe thấy tiếng động kỳ lạ phát ra từ góc khuất của xưởng gỗ.

Giọng nói căm hận vang lên:

“Tổng Nhân! Mày giỏi lắm hả? Để tao xem mày còn giỏi thế nào!”

“Tao chỉ muốn phát tài! Tao chỉ muốn có người thương tao, tao sai ở chỗ nào?”

“Dựa vào cái gì mà Trương Phồn Thịnh lại cung phụng mày như bà hoàng? Còn tao thì bị hấn ta đánh đập suốt ngày?!”

“Mày thì giỏi giang, ở bên hắn ta, hắn ta liền trở thành chủ tịch!
Còn tao đi với hắn, hắn chỉ có thể thành thằng c.h.ết trôi!”

Chương 10: Chương 10 [Hết]

“Ông trời sao lại có thể bắt công đến vậy?!”

“Hahaha... không phải mày thích mấy đồng gỗ này à? Tao sẽ phóng một mũi lửa, đốt sạch hết cho mày xem!”

“ĐỐT SẠCH CHO MÀY XEM!!!”

“Tổng Nhân, cho dù có thêm một lần nữa, thêm một trăm lần nữa thì mày cũng sẽ phải gục ngã dưới tay tao!”

Dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, tôi vẫn có thể thấy được sự thù hận ngùn ngụt trong mắt Tống Nhã!

Cô ta ghen tị, nên sinh hận.

Cô ta vô dụng, nên càng hận.

Trong tay cô ta là một que diêm, còn trên mặt đất, dầu hỏa đã tưới khắp nơi.

Chỉ cần cô ta bật lửa, bất kể tôi có mặt ở đây hay không, cả khu rừng này chắc chắn sẽ bị thiêu rụi.

May mà cô ta nói quá nhiều, nên vẫn chưa kịp châm lửa.

Tôi lặng lẽ vòng ra sau, nhặt một thanh gậy gỗ to bằng cánh tay, rồi giáng thẳng xuống đầu cô ta.

Tôi biết rõ lực tay của mình, tuy rằng m.á.u me có vẻ ghê rợn, nhưng không c.h.ế.t được.

Sau đó, tôi lập tức gọi mấy anh em công nhân, bảo họ đi báo cảnh sát.

.....

Khi cảnh sát đến, vừa nhìn thấy dầu hỏa vương vãi khắp nơi, sắc mặt họ lập tức trầm xuống.

Một viên cảnh sát nghiêm nghị nói:

“Chủ Tổng, đây là xưởng gỗ, số lượng dầu hỏa thế này... Nếu lửa bùng lên, đừng nói khu này, mà cả huyện cũng khó mà tránh khỏi liên lụy.”

Tôi gạt đầu, nghiêm túc đáp:

“Đúng vậy. Chính Tổng Nhã là người đã đổ dầu.”

Nói rồi, tôi vui vẻ dúm vào tay họ một ít hoa quả, cười thân thiện:

“Về sau, tôi sẽ mua thêm vài chú chó canh gác, cũng mong các anh khi tuần tra thì để mắt đến chỗ này một chút.”

“Dĩ nhiên, nếu rảnh rồi, mời các anh ghé qua uống trà với tôi cũng được.”

Từ sau hôm đó, cảnh sát thường xuyên ghé tuần tra, nên dù là trộm cắp hay cướp bóc thì cũng phải nể mặt mà tránh xa xưởng gỗ của tôi.

Chưa bao giờ cảm thấy an toàn đến thế.

17

Sau khi Tống Nhã bị bắt, cảnh sát gọi tôi đến làm bản tường trình.

Nhân tiện, tôi nói về chuyện của Trương Phồn Thịnh.

Nghe xong, họ tá hỏa, lập tức gọi điện cho bí thư thôn Bá Tử.

Không ngờ rằng, Trương Phồn Thịnh thực sự đã chết.

Hơn nữa, cái c.h.ết của hắn ta vô cùng kỳ lạ.

Bề ngoài, có vẻ như hắn ta c.h.ết đuối, nhưng mẹ hắn khẳng khẳng định:

“Thằng bé biết bơi! Hơn nữa, chỗ nó c.h.ết cách bờ không xa, sao lại không bơi vào được chứ?”

Xâu chuỗi lại mọi chuyện, rõ ràng chính là Tống Nhã đã ra tay!

Giết người, phóng hỏa... những tội nặng nhất, cô ta đều phạm phải.

..... [Truyện được đăng tải duy nhất tại MonkeyD.com.vn – <https://caotruyen.com.vn/song-lai-vao-thap-nien-70-toi-lam-trum-thien-ha/chuong-10-het.html>.]

Khi Tống Nhã bị kết án tử hình, mẹ tôi nhốt mình trong phòng suốt một ngày, không nói chuyện với ai, trông cứ như một bà lão bảy tám chục tuổi.

Cha tôi cũng vậy, ông như già đi cả mười mấy tuổi, mái tóc bạc trắng cả một mảng.

Tôi biết, cái c.h.ế.t của Tống Nhã chính là rào cản không thể xóa nhòa giữa tôi và cha mẹ.

Nhưng tôi đã không còn quan tâm nữa.

Kiếp trước, sau khi có chút của cải, tôi điên cuồng muốn chứng minh bản thân, muốn dùng tiền đổi lấy tình thương từ cha mẹ.

Nhưng thực tế, tôi chỉ đang tự tay mở ra một cái hố để họ không ngừng bòn rút tôi mà thôi.

Tôi tưởng mình buông bỏ tất cả, nhưng trên thực tế, chính sợi dây tình thân này đã siết chặt cổ họng tôi.

Bây giờ, tôi học cách yêu bản thân nhiều hơn, quan tâm chính mình nhiều hơn.

Mọi thứ bỗng chốc đều trở nên đơn giản.

.....

Ngày mùng 5 tháng 8, bản án tử hình của Tống Nhã được thi hành.

Không một ai đến tiễn cô ta lần cuối.

Sau này, có một cảnh sát vô tình nhắc đến chuyện này với tôi:

“Cô ta c.h.ế.t mà còn cười được. Cô ta nói rằng, lần này c.h.ế.t rồi thì cô ta sẽ lại trùng sinh lần nữa.”

Nghe đến đó, anh ấy phì cười:

“Đúng là buồn cười thật! Người chứ đâu phải mèo, làm gì có chín cái mạng mà đòi trùng sinh cơ chứ. Đúng là nực cười!”

Tôi gạt đầu đồng tình, rồi mời anh ấy ở lại dùng bữa cơm.

18

“Xưởng Gỗ Tổng Nhàn” ngày càng phát triển rực rỡ.

Tôi mua thêm rất nhiều đất, trở thành đại gia bất động sản kiêm trùm ngành gỗ thực thụ.

Để bù đắp tiếc nuối kiếp trước, tôi đã dành thời gian chăm chỉ ôn tập, thi đậu đại học, rồi làm quen với không ít tình anh thương mại.

Tiếp xúc với họ nhiều, tôi cũng trở nên cởi mở và thấu đáo hơn.

Sau hơn mười năm, cái tên Tống Nhân đã vang danh khắp cả nước.

Mỗi lần có ai đó gọi tôi là "chủ tịch Tống", trong lòng tôi lại thầm vui vẻ một phen.

.....

Vương Mỹ Quyên và Khâu Xuân cuối cùng cũng kết hôn, sinh được một cậu con trai.

Nhóc con này tinh ranh vô cùng, suốt ngày ôm chân tôi, miệng hô hào đòi cưới tôi về làm vợ.

Thế là tôi nhẫn nại lột phăng cái quần hở đáy của nhóc, vỗ vỗ mấy cái lên mông, dập tắt ngay mộng tưởng của nó.

Vương Mỹ Quyên cười ha ha, rồi lại quay sang khuyên tôi:

"Chị à, chị cũng nên tìm một người đi chứ?"

Nhưng tôi cảm thấy chuyện kết hôn phải tùy duyên.

Bèn lười biếng phát tay: "Nếu tìm một người giỏi hơn chị thì các em gái trẻ trung xinh đẹp ngoài kia còn đang xếp hàng chờ kìa, đến lượt chị chắc? Còn nếu tìm một người kém hơn chị, chẳng lẽ chị phải cúi đầu đi hầu hạ người đó à... Không được! Không ổn chút nào!"

Vương Mỹ Quyên nghe xong cảm thấy cũng có lý, nhân tiện còn trách móc Khâu Xuân một trận.

Tôi cười haha, mỗi ngày trôi qua đều vui vẻ như thế đấy.

(Hoàn)

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 10: Chương 10**
[Hết]

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh